

ἀνανεούται κατά πᾶσαν στιγμήν καὶ ἀφαιρεῖ διαδοχικῶς τὸ θερμαντικὸν τῆς οὐσίας, ἥτις καὶ διὰ τοῦτο ἀποψύχεται.

3.— Διατίθεν ὑπόγειον μᾶς φαίνεται θερμὸν μὲν κατὰ τὸν χειμῶνα, ψυχρὸν δὲ κατὰ τὸ θέρος;

Διότι ἡ θερμοκρασία τοῦ ὑπογείου εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ κατὰ τὸ θέρος, ἢ μᾶλλον πολὺ ὀλίγον μεταβάλλεται. Ἐν Ἀθήναις ἡ θερμοκρασία ἐνὸς ὑπογείου εἶναι 15-16 περίπου βαθμοὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους, ἐπομένως ἀνωτέρα κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ κατωτέρα κατὰ τὸ θέρος τῆς θερμοκρασίας τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀέρος εἰς τὸν ὁποῖον ζῶμεν.

Τὸ σῶμά μας, τὸ ὁποῖον εἶναι πολὺ κακὸν θερμόμετρον, εὐρίσκει τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅστις ἔχει πάντοτε τὴν αὐτὴν θερμοκρασίαν, θερμὸν μὲν ὅταν ἐρχεται ἀπὸ ψυχρότερον μέρος, ἀπ' ἐναντίας δὲ ψυχρὸν ὅταν ἐρχεται ἀπὸ θερμότερον. Τοῦτο ἀποδεικνύει ἀρκούντως περιέργους παρατηρήσεις. Οἱ εἰς τὰ ὄρη Ἀνδεις τῆς Ἀμερικῆς ταξιδιῶται ἀναπαύονται ἀναβαίνοντες ἢ καταβαίνοντες εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀντιζάνης. Ἄλλ' οἱ μὲν καταβαίνοντες ἀπὸ τῆς ὕψι τὰ σκεπασμένα ἀπὸ χιόνα καὶ πάγον εὐρίσκουσιν εἰς τὸ μέρος τοῦτο ζέστην ἀνυπόφορον, ἐνῶ οἱ ἀναβαίνοντες, οἱ ἐρχόμενοι ἀπὸ τὴν πεδιάδα ὅπου ἡ θερμοκρασία εἶναι μεγαλειτέρα, καταψύχονται.

Μὲ τὸ ἐξῆς ἀπλοῦστατον πείραμα δυνάμεθα ἐπίσης νὰ τὸ καταδείξωμεν. Θέτομεν τὴν μίαν χεῖρά μας, π. χ. τὴν ἀριστεράν, ἐντὸς ἐνὸς ἀγγείου ἔχοντος ὕδωρ καὶ πάγον, τὴν δὲ δεξιάν εἰς πολὺ θερμὸν ὕδωρ. Ἐπειτα ἐμβαπτίζομεν καὶ τὰς δύο συγχρόνως εἰς ὕδωρ χλιαρόν. Ἡ μὲν ἀριστερὰ χεὶρ θὰ τὸ εὖρη πολὺ θερμὸν, ἡ δὲ δεξιὰ ἀπ' ἐναντίας ψυχρὸν.

ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΕΩΣ

Τὸ δυσκολώτερον πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον εἶνε ἡ θέλησις. Οὐδεὶς δύναται νὰ γνωρίσῃ ποία εἶνε ἡ δύναμις τῆς θελήσεως καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς τέχνας.

Ὁ ἐκ Λονδίνου διάσημος Ἀρρίσον, ἦτο κατ' ἀρχὰς τῆς τελευταίας ἑκατονταετηρίδος νεανίας ξυλουργὸς εἰς τὸ ἄκρον ἐπαρχίας τινὸς, ὅτε τὸ κοινοβούλιον προεκήρυξε τὸ βραβεῖον 20,000 λιρῶν στερλινῶν διὰ τὸν ὅστις ἤθελε κατασκευάσει ὠρολόγιον ἰσόχρονον (δεικνύον συγχρόνως τὸν ἀληθινὸν καὶ τὸν μέσον χρόνον) χάριν τοῦ περι τοῦ γεωγραφικοῦ μήκους προβλήματος.

Ὁ Ἀρρίσον εἶπε «θέλω νὰ κερδίσω τὸ βραβεῖον τοῦτο,» ἔρριψε κατὰ γῆς τὸ πριόνιον καὶ ρυκάνιον, ἤλθεν εἰς Λονδίνον, εἰσῆλθεν ὡς ἐργάτης εἰς τὸ κατάστημα ὠρολογοποιῦ, ΕΙΡΓΑΣΘΗ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ ΕΤΗ, καὶ ἐκέρδησε τὸ βραβεῖον.

Ἴδου τί σημαίνει ἡ θέλησις.

Εἰς τὸ Λεγκῶμα τῆς Κ...

Μάρεσι μὲς ἔς τὴν ἄβυσσον τοῦ μαύρου τοῦ ματιοῦ σου
 Νὰ βλέπω τὸ κυμάτισμα, Κυρά, τοῦ λογισμοῦ σου,
 Καὶ νὰ ξανοίγω, Οὐράνω μου, μὲς ἔς τὸ βαθύ πικράδι
 Ποῦ πλημμυροῖ τὴν κῆρη σου, τὸ φλογερὸν τὸν ἄδη
 Πῶκαψε ἀμέτρηταις καρδιάς. Μ' ἀγάπη σὲ θεωροῦσα
 Κ' ἐκεῖ ποῦ παραμύθια, κ' ἐκεῖ ποῦ καρτεροῦσα
 Μὴν ἀπ' ἐκεῖνη τὴ νυχτιὰ προβάλλῃ καμμιὰ ἀχτίδα,
 Βαθεῖα, βαθεῖα, κατὰθα μὸς φάνηκε πὼς εἶδα
 Ἀπελισμένη μιά ψυχὴ ἔς τὸ μελανὸ σου κύμα
 Νὰ παραδέρῃ ἀνήσυχη, σὰ ζωντανὸς ἔς τὸ μνήμα,
 Κι' ὅταν ἐξήτησα νὰ ἰδῶ ποῖός πνίγεται, Κυρά μου,
 Ἐν τὸν κάτω κόσμῳ, ἐγνώρισα μὲ τρόμο τὴ θεωρίαν σου.
 (Νοῦμβριος, 1875.)

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΛΑΒΟΥΡΤΗΣ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ἐχεις δύο αὐτιά καὶ ἓν στόμα. Διατί νὰ παραπονεῖσαι; Πρέπει νὰ ἀκούης πολλὰ καὶ νὰ λέγῃς ὀλίγα. — Ἐχεις δύο ὀφθαλμοὺς καὶ ἓν στόμα: Πρέπει νὰ βλέπῃς πολλὰ, καὶ νὰ σιωπᾷς περὶ τῶν πλείστων. — Ἐχεις δύο χεῖρας καὶ ἓν στόμα: Μάθε νὰ λογαριάζῃς. — Ἐχεις δύο ὄργανα διὰ νὰ ἐργάζεσαι καὶ ἓν μόνον διὰ νὰ τρώῃς. (Ruckert.)

* * Ὁ κοινωφελέστερος πολίτης, ὁ σοφώτερος καὶ ἠνεκτώτερος ἄνθρωπος ἔστω σοὶ σεβαστὸς εἰς οἰονδήποτε κοινωνικὴν τάξιν καὶ ἂν ἀνήκῃ, ὑπ' οἰονδήποτε οἴκου καὶ ἂν ἔλκῃ τὸ γένος αὐτοῦ, οἰονδήποτε καὶ ἂν ἦεν τὸ ἔργον αὐτοῦ. Διότι ὄντως ἡ καρδιά καθίσταται τὸν ἄνθρωπον εὐγενῆ, καὶ οὐχὶ τὸ αἷμα ἄνυψοῦσι δ' αὐτὸν προσωπικὴν ἐξουλεύσεις, καὶ οὐχὶ πατραγαθία. (Zschokke.)

* * Διὰ τῆς ἐργασίας σου, διὰ τῆς ἐμπορικῆς, βιομηχανικῆς, ἢ οἰασδήποτε ἄλλης νοημοσύνης σου ἐθησαύρισε μεγάλη πλοῦτη. Σπεύδεις διακαίῳ τῷ λόγῳ νὰ διασκευάσῃς τὸ οἰκημιά σου δι' ἐπίπλων ἡγεμονικῶν. Παντοῦ εἰκόνας, τάπητες μεγαλοπρεπεῖς, παραπετάσματα, κάτοπτρα, λυχνία καὶ σκευὴ ἐπίχρυσα εἰς σωρὸν βαρύτατον. Πρὸς τί ἡ πολυτέλεια αὕτη; Ὅχι βέβαια διὰ τὸν ἑαυτὸν σου· ἐπειδὴ αἱ μὲν ἔξεις σου ἔμειναν ἀπλοῦκαί, φιλοκαλίαν δὲ καὶ γνώσεις καλλιτεχνικὰς δὲν ἔχεις. Λέγεις δὲ μόνον: «Μὲ αὐτὰ ὅλα θὰ ἔχω πολλοὺς φίλους!» Μὴ ἀπατάσαι! Μὲ τὴν πολυτέλειαν δὲν κἀμνει τις φίλους· χάνει μόνον τοὺς παλαιοὺς, οἵτινες ἀπομακρύνονται, ὅχι ἀπὸ ζηλοτυπίαν, ἀλλ' ἀπλῶς διότι εὐρισκόμενοι εἰς τὴν οἰκίαν σου συναισθάνονται ὅτι δὲν εὐρίσκονται εἰς τὴν οἰκίαν των. Δὲν μένουν λοιπὸν παρὰ οἱ προσκεκλημένοι! ὦ! ἂν ἤκουες τί σοῦ ψάλλον ἐξερχόμενοι ἀπὸ τὰς ἐορτὰς καὶ ἀπὸ τὰ δειπνά σου οἱ μετεμπερισμένοι οὔτοι φίλοι, οἱ λεγόμενοι προσκεκλημένοι! Ποία κατὰ κρισις καὶ ποία γενικὴ σχεδὸν κακολογία! Ἐξήγειρες ἐκ τοῦ μηδενὸς δλόκληρον κοινὸν ἐναντίον σου, κοινὸν αὐστηρότατον καὶ ἀπαιτητικώτατον, ἕκαστος δ' εὐρίσκει ὅτι ἐξαγοράζει πολὺ ἀκριβᾶ